

тѣхъ ги паскърби; нито своитѣ, нито враговетѣ не бѣ-
гашъ и не иджъ къмъ тѣхъ на посрѣщане — сѣкашъ
че свѣта се е отрѣкълъ отъ тѣхъ и изобличавалъ тѣх-
ното ничтожество. Съзнанието на срама и на безсилието
лѣгна като тѣжакъ камакъ върху тѣхнитѣ сърдца; тѣ на
драго сърдце би се върнали, но широкий Дунавъ плава
както е плавалъ, румжнжитѣ лодки ги нѣма, а Румжнитѣ
стрѣлятъ отъ другий брѣгъ, и свинеца плющи по вода-
та. Поглѣднаха въ полето, къмъ страната на шишманов-
ский Свищовъ, къмъ Балкана, и тукъ нищо не зарнаха.
Само гарвана лети по въздушний пхъ изъ българский
Болградъ въ Бѣлградъ сърбский и грачи за българский-
тъ позоръ. Кючюкъ Стефанъ припна въ полето, възсѣд-
налъ киседжийский конь; слѣдъ него трѣгнаха двамината
отъ българската конница, припуснаха, нагубиха се въ
откритото поле и исчезнаха — пакъ уединение. Както
едно врѣме украинската дѣвойка тжгувала за Татаритѣ,
защо дълго врѣме не идяли на гости, така и Мария въ
своята душа желаяше по-скоро да се покажатъ враговетѣ
Турци и попоглѣждаше на побратима; той стоѣше навж-
сенъ и блѣденъ, глѣдаше на дѣвойката като на небесна
лхга, като че ли желаяше да прочете въ нейнитѣ очи
какво става тукъ, и какво ще стане въ тѣхъ. Въ отчая-
ние той залови дръжката на ятагана и изрѣче прѣвъ зжби-
— Намъ ни измѣниха, насъ ни исхвърлиха и ни-
кой не дохожда да ни вземе.

Вѣйводата Филипъ Тотю сѣдѣше на муравата, бро-
еше изъ кисията желтицитѣ и пакъ тамъ ги гуждаше:
свидно му е за тѣхъ, трѣбва добръ да се скриятъ, прѣ-
дателството е явно — бѣда намъ, бѣда!

Вѣйводата Хаджи Димитръ говори: — Да вървимъ
напрѣдъ! Имаме крака, земята предъ насъ е широка, на-
прѣдъ! — и устрѣмява очитѣ си къмъ Балкана.

Вѣйводата Филипъ възражава: — Трѣбва да поча-
каме, който бърза, той на дявола ще угоди, а който чака,
той нѣщо си все ще дочака.

Така тѣ си почиваха когато въ полето се показа
конницата. Върви единъ ѣздачъ, недалѣтъ слѣдъ него